

mærket nyttig Vejledning til deres Virksomhed. Endvidere kan her nævnes de mange Udstillinger. Foreningen deltager i. Det ærede Medlem nævnte i Gaar, at der kun havde været to Udstillinger; men der har været mange flere. Hvis det ærede Medlem vil læse den jydsk Forenings Beretning igennem, vil han se, at den har deltaget i 5 Udstillinger i det sidste Aar, og de Penge, som gives til disse Fjertræudstillinger, komme ogsaa Smaafolk til gode, for saa vidt de deltage i Udstillingen og der faa Præmier. Man kan saaledes ikke paa den Maade sige, at der kun gives 300 Kr. til Smaafolk. Forøvrigt vil jeg gøre opmærksom paa, at der alene i den jydsk Forening er givet mere til disse Formaal end de 300 Kr. som det ærede Medlem nævnte. Der er ikke givet 300 Kr., men 537 Kr. At Bestyrelsens Udgifter løbe op til 2,000 Kr., er der ikke paa nogen Maade noget særlig betænkeligt i; man maa nemlig erindre, at „Bestyrelsens Udgifter“ ikke vil sige Løn til Bestyrelsen. Den eneste Løn, der kan være Tale om, er 900 Kr. til Sekretæren, hvilket jeg tror maa siges at være et meget ringe Bederlag i Forhold til det Arbejde, han har. Her er der kun Tale om Foreningens hele Ledelse af dens Virksomhed, og der kan 2,000 Kr. ikke siges at være for meget til en Forening af den Udstrækning.

Det sidste Punkt, jeg skal omtale, er Statskonsulentagen, der blev fremdraget af det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgtreds (Bernitsen). Det ærede Medlem vilde finde en paafaldende Mod sætning mellem den Maade, hvorpaa Ministeren og jeg toge denne Sag. Jeg kan ikke se, at denne Mod sætning er andet, end at jeg kom noget udførligere ind paa Sagen, end den højtærede Minister gjorde, idet jeg nemlig fandt Anledning til en Gang for alle at klargøre det Standpunkt, som jeg og Flertallet af Udvalgets Medlemmer staar paa i denne Sag. Jeg tror ogsaa, det var en Misforståelse af det ærede Medlem, hvis han mente, at Ministeren nu vilde have denne Bevilling motiveret, som en Rietets handling mod Mænd, som i sin Tid havde gjort en hel Del Gavn og nu skulle spise en Art Naadensbrød. Det har ganske sikkert ikke været Ministerens Mening, og det haaber jeg ogsaa, at den højtærede Minister selv vil vedkende sig, at han ogsaa har lagt Vægt paa den Side af Sagen, at disse Mænd ogsaa nu udføre og forhaabentlig i Fremtiden ville udføre et stort og fortjenstfuldt Arbejde. Det ærede Medlem henviste til, at Konsulenternes Betydning i det hele taget var bleven overdrevet, og at denne Institu-

tions Betydning formentlig havde fulmineret. Jeg kan meget vel indrømme det ærede Medlem, at der ikke er nogen Grund til at bulke sig særdeles dybt for mange af de unge Konsulenter, der gaa ud med ikke særdeles imponerende videnskabelige Kundskaber og med i ingen Henseende imponerende praktisk Erfaring, men det er heller ikke den Slags unge Konsulentpirer, om jeg saa maa sige, vi her tale om. Vi tale om Mænd, hvis fuldkomne videnskabelige Competence man paa ingen Maade kan bestride, Mænd, som ikke alene ere videnskabeligt kompetente, men som paa deres Omraade ere de eneste, der kunde udføre den Virksomhed, der her er Tale om. Naar vi fra den højtærede Minister hørte en saadan Bemærkning som den, at hvis disse Konsulentehonorarer bleve fragne, vilde disse Mænds Virksomhed som Konsulenter ikke blot blive indskrænket, men endogsaa helt bortfalde, saa ser jeg det et meget kraftigt Argument for at forsætte med Bevillingen. Hvem turde her i denne Sal tage Ansvar for, at den Konsulentvirksomhed, som disse Mænd have udfoldet, skulde bortfalde? — og jeg vilde ikke finde, at der var noget underligt i, om det kom dertil, thi man kan dog ikke forlange, at disse Mænd skulde have Udlæg og stort personligt Arbejde, at de skulle ofre megen Tid paa disse specielle Sager uden at faa Spor af Bederlag derfor. Det kan jo dog ikke lægges ind under deres Embedsvirksomhed. Det ærede Medlem kom ind paa, at man ikke burde give disse Konsulentehonorarer til Folk, der allerede havde Embedsstillinger, men man kan dog ikke forlange, at Mænd, der have en saadan Udbannelse, som disse Mænd have, og udføre et saadant Arbejde, som disse Mænd gøre, skulle leve alene af 2,000 Kr. Det er et Honorar, som kan være meget godt, naar det forbindes med en Lønning, men som næppe kan staa ene. anbefalingen af, at man skulde give disse Honorarer til andre, slaar derhos ikke til, fordi man ikke har andre, som man kan give dem til. I alt Fald gælder det for Rostrup og Boas paa deres Omraade. Der findes vel andre Mejerikapaciteter her i Landet — skønt efter Fjords Død er der ikke mange, der kunne maale sig med Segelke, — men hvad Rostrup og Boas angaar, staa de ganske ene, ere fuldstændige Specialister paa deres Omraade. Der kan ikke være Tale om nogen anden Mand til Konsulent i Plantesygdomme; der er Rostrup Manden, og der er ingen Rimelighed for, at der er nogen som helst anden, der kan sættes ved Siden af ham i speciel Indsigt paa dette Punkt eller i praktisk Erfaring og Bane til Sam-